

REPAIR PROJECT

SLOVENIJA

MOHAMMEDOVA ZGODBA

Mohammed, ki prihaja iz Sirije, je bil v Sloveniji skoraj dve leti, preden se je ponovno združil z družino. Čeprav je bil postopek združitve na koncu uspešen, so ga pestile zamude in zahteve, ki so Mohammedovo ženo in otroke postavljale pred velike izzive.

„Pred vojno smo živeli v Libanonu, kjer smo imeli trgovino z zelenjavo. Nato smo se preselili nazaj domov v Sirijo, vendar se je začela vojna. Pobegnili smo v Turčijo in tam živeli devet let.

V Turčiji sem vozil tovornjak in delal dolge ure, razmere pa so bile čedalje slabše. Veliko je bilo rasizma, ljudje so nam govorili, naj se vrnemo v svojo državo - celo vrtci in šole niso pustili vpisa mojih otrok, kar je bila kapljica čez rob.

Ko sem prvič poskušal oditi, me je ujela policija. Drugič so me pretihotapili s kontejnersko ladjo. Svoji

družini sem rekel, da se bomo, če bomo imeli srečo, še srečali, če pa ne, naj si zapomnijo, da sem se zanje trudil po najboljših močeh.

Teden dni sem bil v kontejnerju, nismo mogli niti na stranišče. Lahko si predstavljate, kakšen je bil vonj. Čutili smo, da kontejner odvažajo z ladje, a takoj ko smo prišli ven, so nas ujeli pristaniški varnostniki in poklicali policijo. Ko je prišla policija, sem takoj zaprosil za azil.

Trajalo je devet mesecev, dokler nisem dobil statusa begunca. V tem času nisem smel delati. Ljudje, ki zaprosijo za azil v Sloveniji, lahko zdaj delajo po treh mesecih, kar je pozitivna sprememba, vendar zame prepozno.

Čakanje na odločitev o statusu je bilo zelo stresno. Tudi ko sem dobil pozitivno odločitev, so se pojavili novi viri stresa pri iskanju stanovanja in urejanjem vsega drugega. Rdeči križ nas je obiskoval v sprejemnem centru, tako da smo jih začeli spoznavati. Pomagali so nam širiti življenje zunaj centra - vedeli so, kje lahko poceni kupimo stvari, kam lahko gremo po psihosocialno podporo in pravni nasvet.

Ko mi je bilo dovoljeno ostati v Sloveniji, sem bil tako vesel, da sem takoj odšel na Rdeči križ in prosil za pomoč pri iskanju stanovanja. Našli smo stanovanje

This project is funded
by the European Union

Če želite izvedeti več o dosežkih in ugotovitvah projekta REPAIR, preberite naše spletno poročilo in s kodami QR dostopajte do našega spletnega orodja.

Spletno Orodje

Spletno Poročilo

in ko je bilo to opravljeno, sem začel postopek združevanja z družino - to je bila moja absolutna prioriteta.

Po slovenski zakonodaji imate po pridobitvi statusa begunca tri mesece časa, da zaprosite za združitev družine. Začel sem zbirati in pripravljati vse potrebne dokumente. Tri mesece po vložitvi prošnje so mi povedali, da je nastal problem: rojstni datumi v osebni izkaznici in rojstnem listu mojega sina so se razlikovali za osem dni.

Rojen je bil v Turčiji, zato je bilo treba popravek opraviti tam. Obrazce sem poslal, nakar se je leta 2023 zgodil potres in bolnišnica, v kateri se je rodil moj sin, se je zrušila. Oblasti so se sčasoma strinjale, da se postopek nadaljuje brez popravka, vendar moja družina, ki je bila še vedno v Turčiji, ni imela potnih listov in je potrebovala začasne potne listine.

Rojstne liste, poročne liste, osebne dokumente, vse sem moral predložiti slovenskemu Ministrstvu za notranje zadeve, ki je izdalo potne dokumente in jih poslalo slovenskemu veleposlaništvu v Ankari. Vsi prosilci jih morajo prevzeti osebno, vendar je moja družina živela v Izmirju. Moja žena je morala z dvema majhnima otrokoma na veleposlaništvo, pri tem pa opraviti sedemurno vožnjo v obe smeri.

Sirski begunci v Turčiji potrebujejo dovoljenje, da lahko zapustijo območje, kjer so registrirani - če te ujamejo brez dovoljenja, lahko to pomeni veliko denarno kazen ali celo izgon. Ko je moja žena zaprosila za dovoljenje za odhod v Ankaru, so v uradu za izdajo dovoljenja zahtevali potrdilo neposredno od slovenskega veleposlaništva.

Na Rdečem križu v Ljubljani sem zaprosil za pomoč pri klicu na Urad za migracije na slovenskem veleposlaništvu in pri pojasnjevanju nastale situacije. Na veleposlaništvu so na koncu privolili in moja družina je dobila dovoljenje za pot.

“

Celoten postopek bi moral biti hitrejši in enostavnejši. Ni human. Zdaj pa se je zapletel še bolj.

Po vložitvi prošnje je minilo devet mesecev, preden smo prejeli odločbo, da lahko moja družina pripotuje v Slovenijo. Po tem smo bili prepričani, da bomo res kmalu spet skupaj. Delali smo načrte in premlevali, kaj vse vzeti s sabo, vendar to ni tako preprosto.

Trajalo je še skoraj dva meseca, preden je moja družina končno prispela. Skrbelo me je, da mislijo, da namerno zavlačujem s procesom in da si v resnici ne želim njihovega prihoda. Nenehno sem klical ljudi in si prizadeval, da bi moja družina čim prej prišla. Včasih sem bil razočaran in izgubil živce. Tako zelo sem se bal, da bom izgubil svojo družino.

Celoten postopek bi moral biti hitrejši in enostavnejši. Ni human. Zdaj pa se je zapletel še bolj. Oblasti se zavedajo težav, s katerimi se ljudje soočajo pri potovanju - stroški, dovoljenja. Sistem lahko obdela nastalo dokumentacijo le, če ima na voljo ustrezna sredstva. Zaposliti bi morali dovolj usposobljenih ljudi, ki bi upravljali z birokracijo.

Ko je moja družina končno prispela v Slovenijo, je bil to najlepši trenutek. Najboljši občutek na svetu je, ko se zjutraj zbudiš in k tebi pribeži tvoj sin, te objame, poljubi in reče: „Dobro jutro, očka!“, ko veš, da je tvoja družina na varnem in živi skupaj novo življenje.“

Slike so samo za ilustracijo